

[Christmas Møller.]

fra den, der er ført hidtil, hvis man tager det samlede Aaremaal.

Og hvis jeg ser paa de 5 Repræsentanter, som skal vælges ind i Bestyrelsen for Afdeling II, og som ogsaa kan komme til at bestemme Bestyrelsen for Afdeling I, og naar jeg saa f. Eks. tænker paa Honorarerne til Landmandsbankens Bestyrelse, skulde jeg tage meget fejl, om ikke Honorarerne vil være nogenlunde godt i Overensstemmelse med de Honorarer, som indtil Dato er givet til Bestyrelsen i Burmeister & Wain. Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at den Tale om det kapitalistiske System tror jeg han hellere skulde lade fare.

Det ærede Medlem Hr. S. Munk talte derefter om de „Angreb“, kaldte han det, der har været rettet mod Handelsministeren i „Berlingske Tidende“, og mente, at „Berlingske Tidende“ burde give Ministeren en Undskyldning. Det mener jeg ikke, for jeg er af den Opfattelse, at det vil være formaalstjenligt — og det vil naturligvis ogsaa finde Sted med den Interesse, som den højtærede Handelsminister har for, at alt kan opklares — at faa en Række af de Spørgsmaal, som er stillet ogsaa fra Pressens Side, opklaret. Jeg holder mig til Beretningen. Der er fra Handelsministerens Side, fra den dertil indrettede Presses Side og fra det dertil indrettede Medlems Side — derved tænker jeg paa det ærede Medlem Hr. S. Munk — rettet skarpe Bebrejdelser mod Burmeister & Wain's Ledelse, og Handelsministeren sagde i sin Forelæggelsestale i Gaar, at udenforstaaende, men ogsaa kun disse, kunde ogsaa i nogen Maade være berettigede til at antage, at det forholdt sig saaledes, at Krisen kun var en Likviditetskrise. Heroverfor vil jeg gerne sige, at der er een Mand, som efter min Opfattelse i denne Sag ikke er udenforstaaende, og det er den højtærede Handelsminister.

Lad os blot tage Tingene, som de er. Naar Burmeister & Wain for Aaret 1931 ikke gav Udbytte, kunde ingen, som overhovedet fulgte med økonomisk, være i Tvivl om, at svære Vanskeligheder prægede Selskabet; og læser jeg Beretningen om, hvad der er gjort, om hele Handelsministerens Stilling, ser jeg, at der staar:

„Det burde allerede i Begyndelsen af 1931“ — altsaa for 2 Aar siden — „have staaet Ledelsen klart, at Selskabet, saaledes som der var disponeret, og i Betragtning af Skibsfartens daarlige Forhold, maatte vente store finansielle Vanskeligheder, og det kan derfor bebrejdes Ledelsen, at den ikke i Tide paa virkelig

effektiv Maade har søgt at imødegaa disse. Man har vel til en vis Grad søgt at indskrænke Driftsudgifterne, men man har dog tilsyneladende til Stadighed haft den Opfattelse, at man kunde opretholde Virksomheden . . .“

o. s. v., o. s. v. Og der fortsættes saa i næste Afsnit:

„Da Forholdene i 1932 frembød afgørende Vanskeligheder med Hensyn til Fremskaffelse af den nødvendige Kapital, søgte Ledelsen hos Staten at opnaa et Laan paa 3 Mill. Kr. Herom foreligger der en Skrivelse af 4. November f. A. . .“

Mit første Spørgsmaal til Handelsministeren er da dette: Har Handelsministeren gennem hele 1931 og de første 10 Maaneder af 1932 overhovedet intet kendt til Burmeister & Wain's Likviditetsvanskeligheder? Mit næste Spørgsmaal til Handelsministeren er dette: Hvorledes er det muligt, at Handelsministeren, naar Statens Eksportkredit, som Handelsministeren administrerer — og Handelsministeren er jo ikke en Mand, som har det store Overblik eller de store Linier, han gaar jo i høj Grad i Detailler —, til dette Firma har været mellem 20 og 30 Mill. Kr. — den er nu opgjort til ca. 21 Mill. Kr. —, overhovedet har kunnet yde den, selv med al den Sikkerhed, der er paa forskellig Vis, inden man kommer til selve Selskabet, uden at kende dette Selskabs Virksomhed og Forhold?

Jeg ved jo, hvilken levende Forbindelse der var mellem en af Burmeister & Wain's Ledere og den højtærede Handelsminister. Valutacentralen fik jo en særdeles kraftig Støtte fra industriel Side gennem en af de Folk, som baade sad i Industriens Organisation og havde en betydelig Indflydelse i Burmeister & Wain, og mit næste Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister er da dette: Har den højtærede Handelsminister virkelig ikke faaet nogen som helst Besked i 1932 før den 4. November, da der kom en Skrivelse til Handelsministeriet om, at man gerne vilde have 3 Mill. Kr., en Skrivelse, som blev sendt videre paa ordinær Maade?

Det ærede Medlem Hr. S. Munk sagde, at dette Krav var uberettiget. Jeg ønsker ikke at dække noget uberettiget, naturligvis ikke, men jeg mener, at det er naturligt og rimeligt at behandle navnlig Folk, som er i store Vanskeligheder, og hvis Skæbne for saa vidt kan siges at være afgjort, fair, og derfor spørger jeg: Hvad menes der i Beretningen, hvad menes der fra det ærede Medlem Hr. S. Munks Side